

“Tk leer stilaan om mezelf serieus te nemen”

“Ik zag mezelf als een niet eens zo goeie muzikant die een beetje zong, nu ben ik plots een getalenteerde zangeres. Aan dat inzicht moet ik nog een beetje wennen.” Meskerem Mees, een van dé muzikale revelaties van de voorbije twee jaar in Vlaanderen, vertelt het nog altijd een beetje lacherig. Het laatste wat ze wil is iemand worden die ze niet is. Maar dat ze meer in haar mars heeft dan ze tot voor kort dacht, wil ze nu eindelijk ook zelf wel geloven.

Na ons gesprek wacht haar nog een vioolles, maar van oefenen is er niet veel in huis gekomen, klinkt het schuld bewust. Viool spelen vindt ze nochtans knap moeilijk, veel moeilijker dan gitaar, dus ze had wel heel graag willen oefenen. Eigenlijk was de les gisteren al gepland maar toen stond er plots een show in Zwitserland op het

programma. Nog een geluk dat het deze keer met het vliegtuig kon. Even over en weer naar het buitenland rijden met de wagen, voor één optreden, dat vindt ze toch een beetje slopend. Want ja, ze heeft een Zwitserse boeker

intussen. En ook eentje in Nederland, Frankrijk en

Duitsland. Ze vertelt het allemaal alsof ze zelf niet goed begrijpt waar dat alles ineens vandaan komt. De jonge vrouw met wie ik in café De Roos in Gent gemberthee zit te slurpen beter voor haar stem dan chocomelk of bier, weet ze sinds kort, laat het zich niet zo meteen aanzien, maar Meskerem Mees is hot in muziekland. De avond voor ons gesprek viel er nog een nominatie voor de Music Moves Europe Talent Awards 2022 in de bus. Daarmee steunt de Europese Unie opkomende artiesten in de

ontwikkeling van hun internationale carrières. En ze is genomineerd voor de eerstkomende editie van de MIA's, awards van de Vlaamse muzieksector, op donderdag 3 februari 2022. Dat vindt ze wel tof, zegt ze.

Tóf?

“Wel ja, leuk dus. (lacht) Kijk, ik ben echt wel heel dankbaar om al het goeie dat me sinds kort te beurt valt. Het werkt ook motiverend. Maar ik wil me er ook niet te hard op

focussen, want dan zou ik wel eens heel teleurgesteld kunnen worden. Terwijl ik probeer om mijn muziek, net omdat die zo persoonlijk is, niet af te toetsen aan het succes ervan. Ook als niemand luisterde, zou ik nog muziek maken.”

Een stroom interviews, te gast in de VRT-docureeks 'She's Lost in Music' én in 'De Afspraak': wat doet al die aandacht met je?

“Ik heb niet het gevoel dat mijn mening meer belang heeft nu er plots interesse naar is. Ik snapte bijvoorbeeld niet zo goed wat ik in De Afspraak zat te doen, behalve dat ik er de kans kreeg om mijn plaat te promoten. Maar het is niet dat ik nu plots een gefundeerde

politieke stelling kan innemen of zo, dat doe ik dan ook liever niet. Ik vind het wél heel prettig om, ook als gevolg van alle aandacht, te merken dat mijn vrienden en familie heel trots op me zijn.”

Je stelt van bij het begin duidelijk dat muziek maken en optreden voor jou de essentie zijn. Of groeit nu toch de interesse voor alles wat verder bij een muzikale carrière komt kijken?

“Ik ben tot nu toe niet geïnteresseerd geweest in Meskerem Mees als brand. Ik ben gewoon mezelf. Ik zie het dus ook niet voor me, hoe een T-shirt van Meskerem Mees er dan wel uit zou moeten zien. Of welke videoclip past bij een song. Mijn belangstelling voor dat aspect groeit wel, maar ik verkies een organische aanpak: een namiddag rondzooien met vrienden en een camera, knippen en plakken tot we een leuke clip hebben.

Dezelfde aanpak als bij mijn optredens: niet te hard voorbereid, en daardoor elke keer anders. Maar ik leer bij, het is dan ook allemaal nog zo nieuw.”

Je ontdekte bovendien nog meer onvermoed talent in jezelf tijdens een weekje freejazzen onlangs, met grote muzikale namen, een cadeau dat de organisatoren van Montreux Jazz Festival je als beloftevolle muzikant deden.

“Ik luisterde voorheen wel naar verschillende muziekgenres, maar wat ik zelf schreef, was altijd heel klassiek.

Ik vind mezelf ook helemaal niet zo'n goeie muzikant, te weinig gemotiveerd om veel te oefenen ook. Muziek maken zag ik als een hobby: iets wat ik ook altijd zou blijven doen, omdat ik er mijn gevoelens in kwijt kan, omdat het uit mezelf komt. Door samen te werken met professionals uit verschillende genres beseftte ik dat muziek niet per se uit je eigen gevoelens en ervaringen hoeft te ontstaan.”

“Je kunt ook muziek maken in het moment zelf, samen met anderen, vanuit een wederzijds vertrouwen. Dat was toch wel een openbaring: dat het niet altijd om mij draait, dat ik die intense momenten ook met

anderen kan delen. En dat we samen, voortbouwend op elkaars ideeën, iets nieuws kunnen creëren.”

Meskerem bloeit open! Bevalt dat beeld je?

(lacht) “Ik heb het gevoel dat ik voor het eerst de deur van mijn slaapkamer heb geopend en beseft dat daar nóg een kamer is, waarvan ik het bestaan niet eens vermoedde. En dat er nog veel andere deuren te openen zijn. Het zorgt ervoor dat ik nu heel anders kijk naar wat ik doe. Naar muziek tout court.”

“Ik moet ook nog wennen aan het idee dat mijn stem plots zo belangrijk is. Ik zong mijn liedjes, en dat vondenze tot voor kort gewoon goed. Niet meer en niet minder. In Montreux werd me gezegd dat ik mezelf serieuzer moet nemen. Ik ben niet ‘die muzikant die een beetje zingt’. Ik heb echt een goeie stem, en die moet ik

voortaan ook als een instrument beschouwen: een dat ik moet bijschaven en verzorgen. Dus: niet meer zingen als ik ziek of hees ben, geen zuivel of alcohol drinken, niet roken, voldoende slapen voor een show... Daar stond ik voordien allemaal nooit bij stil, en ik ben er ook niet zo goed in, maar het beseft is er nu wel: als ik benieuwd ben naar wat ik verder nog kan, moet ik daarvoor werken.”

Dat belooft voor je volgende album...

“Daar schrijf ik nu heel anders voor, inderdaad. Vanuit verschillende instrumenten ook: viool, piano, veel bas, wat tot telkens andere geluiden en muzieklijnen leidt. Ik probeer op die manier de indrukken die ik in Montreux opdeed vorm te geven.”

Zanglessen ook intussen?

“Ja. Maar vooral veel thee drinken.” (lacht)

Hoe moet ik me jou als meisje voorstellen?

“Heel diplomatisch. Als er ruzie was in de klas deed ik er alles aan om de verschillende kampen te verzoenen. Ik wilde dat we allemaal vriendjes waren, dat alles leuk en vreedevol was. En dat is nog altijd zo. Dat

anderen zeggen rust en troost in mijn muziek te

vinden, vind ik net daarom ook fijn.

Al helemaal omdat ik die liedjes voor mezelf schreef, niet eens met het oog op een publiek.”

Welke toekomst had je toen voor ogen?

“In het vierde leerjaar moesten we een brief schrijven aan onszelf als dertiger. Daar stond in dat ik de wereld rond zou reizen, ik geen man zou hebben dat vond ik blijkbaar zeer belangrijk en sterk en zelfstandig zou zijn. Dat laatste heb ik nog altijd: ik bewijs zo graag dat ik iets zélf kan. Maar ik zou ook schrijver worden, want dat leek me een job waarin ik zou

kunnen doen wat ik wilde. Ik leefde ook in een soort boekenwereld. Merendree is een klein dorp, veel viel er niet te beleven. Ik droomde dan maar weg in mijn kamer of in de tuin, naar een wereld die ik voor mezelf bij elkaar dacht. En zo zag ik ook mijn toekomst: beetje schrijven, beetje reizen, en vooral alles zelf doen.”

Muziek hielp je ontsnappen uit de ‘echte’ wereld?

“Ik vond het dagelijkse leven nogal saai. Ik had veel vrienden, goeie vrienden ook, dus het is niet dat ik me alleen voelde. Ik werd gewoon niet erg gelukkig van wat ik deed, er ontbrak voldoening of zo. Dat gemis kon ik niet goed invullen. Als tiener ging ik daarmee niet naar mijn ouders, hoe goed ze het ook met me voorhadden. En ik was met dat soort gedachten altijd net iets voor op leeftijdsgenoten, leek het me. Ik denk dus wel dat muziek me daar toen een vorm van troost bij gaf. Als bijvoorbeeld Randy Newman iets zong waarin ik me herkende, wist ik dat ik niet de enige op de wereld was met al mijn grote vragen.”

Beter intussen?

“Ja, toch wel. (glimlacht) Maar ik had en heb nu

eenmaal moeite met me gewoon eens goed te amuseren. Vrienden zeggen het wel vaker: doe normaal en ga dansen!. Niet evident voor mij, ik zit liever een beetje te babbelen op café.”

Nuchter en kalm, is dat hoe je écht bent?

“Eigenlijk wel, al kan ik af en toe serieus stressen. Soms prop ik mijn agenda zo vol los van de muziek zelfs, ik stapel gewoon van alles op elkaar dat ik er plots bij bevries. Het ligt helemaal aan mezelf, soms lijkt het alsof er geen rem op mij staat. Dan doe ik te veel tegelijk, zie ik te veel mensen tegelijk... En moet ik me even terugtrekken bij mijn ouders in Merendree, om weer op adem te komen.”

Leve de afzondering?

“Soms, maar zeker niet altijd. Ik hou van mensen om me heen. Mijn vrienden inspireren me, ik zie ze echt héél heel graag. (lacht) Ik neem ook graag mensen mee in mijn leven. Vriendschappen uit de lagere school, twee middelbare scholen, van op de universiteit en de Artevelde Hogeschool, uit de muziekwereld nu ook: ik vind het belangrijk om die allemaal te onderhouden. En daar steek ik ook echt veel tijd in.”

Muziek maken, vrienden opzoeken, en verder?

“Skateboarden! Ook al is dat sinds ik in Gent woon niet evident. Tramsporen, fietspaden met verfstroken waarop een skateboard niet vooruitkomt... En oh ja, ik ga misschien ook een boek schrijven. Dat idee opperde ik een paar weken terug op Radio2 en meteen had ik een uitgeverij aan de lijn: of we eens van gedachten

konden wisselen. Ik voel me wel een beetje geïntimideerd, want wie zegt dat ik kan schrijven?”

Loopt vast wel los. Kijk je uit naar eindejaar intussen?

“Het is niet mijn favoriete tijd van het jaar. Ik hou wel van de herfst, en van de winter als het sneeuwt. Om lange wandelingen te maken. Maar verder is winter voor mij vooral kou lijden, me moe voelen en veel-te-vroeg-donkere dagen.”

“Kerstmis vieren we samen, thuis, met elke keer weer dezelfde cadeautjes: een hemd voor mijn pa, een boek over politiek voor mijn oudere broer, een horloge of parfum voor mijn jongere broer, een halsketting voor mama en een cd voor mij. Echt waar! En Nieuwjaar spendeer ik net als de jongste jaren met een vriendin in Brussel: samen aftellen, toosten op het nieuwe jaar, en gaan slapen.”

No shit, Sherlock.

tekst Nancy Boerjan foto's Eva Vlonk

Copyright © 2021 Roularta Media Group. Alle rechten voorbehouden